

[Glistrup.]

progressionsrammer, skal vi da ikke give dem disse ekstrarafordelte, der er ved, at de kan komme igennem med at få disse lavere rentesatser, eller hvordan det var, hr. Bernhard Baunsgaard argumenterede.

Hr. Bernhard Baunsgaards øvrige skolemestring af mig beroede simpelt hen bare på en hørefejl fra hr. Bernhard Baunsgaards side, nemlig den passage, jeg var inde på med hensyn til samfundets svage. Der sammenlignede jeg de mennesker, som under det nye system kommer i skatterestance, med befolkningen i øvrigt, og dér er det da åbenbart, at hvis man har fradragsret for kassekreditrenter, men ikke har fradragsret for skattemæssige renter, vil man, hvis man har evnen til at betale sin skat, selvfølgelig betale den med ting, som man kan fradrage renten på. Derfor er det samfundets svage, der bliver restanter under det kommende system, og derfor har man givet et glimrende trojansk hestgrundlag for socialdemokratiets videre kamp mod skattefradragsretten, når man har kunnet sige: når vi nu har fået vedtaget her — med venstres og de andres stemmer — at man ikke giver de svage adgang til fradragsretten, hvorfor skal man så give de stærke, der kan trække på skattekrediten? Det er derfor, det er så dødsensfarligt at stemme nej til ændringsforslag nr. 1, men det vil man nok kunne indse om ikke før, så om et par eller tre år, men det var nu, man burde kunne indse det.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal svare hr. Glistrup, når vi kommer tilbage til talerrækken.

Jeg bad om en kort bemærkning til det, hr. Stetter sagde, fordi hr. Stetter udlagde det, som om det var mit parti, der havde ansvaret for alt det, der er lavet her. Mit forligsresultat er først og fremmest den rente, man for fremtiden skal betale af disse ikke-fradragsberettigede ting. Jeg har sagt gentagne gange ved behandlinger her i salen, både dengang vi gennemførte § 17 a i den gældende skikkelse, dengang vi behandlede hr. Stetters forslag, og nu gentager jeg det: der bør ikke være fradragsret, men renten bør naturligvis reguleres med jævne mellemrum; jeg foreslog i takt med diskon-toen.

Ordføreren for forslagsstillerne (Stetter)

(KF):

Jeg skal kun sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at det ikke er mig og vort parti, det ærede medlem skal tale med; hr. Bernhard Baunsgaard må tale med sine forligsfæller.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ja, jeg tager gerne ansvaret for, at vi regulerer den rente, der skal betales af for sent indbetalt skat, i takt med renteutviklingen i øvrigt i samfundet.

Må jeg derefter vende mig til hr. Glistrup. Jeg konstaterer kun, at hr. Glistrup fortsat mener, at direktøren og godsejeren skal behandles mildere af samfundet, nemlig ved at få en lavere rente. Husmanden og arbejdereren skal betale 9 pct., når godsejeren og direktøren skal betale 5 pct. i rente for for sen skatteindbetaling. Dette er efter min bedste opfattelse ikke lige behandling. Så kan hr. Glistrup vende op og ned lige så meget på lønninger og alt muligt andet, som han vil, han kan finde på hvilke som helst — nu må jeg vel ikke bruge udtrykket prokuratorkneb, men hvis jeg måtte det, så ville jeg sige det her. Vi har her i landet et progressivt indkomstskattesystem, og på en eller anden måde skal vi bevare dette. Det er rimeligt, at samfundet siger: når visse mennesker tjener mere end andre, må disse andre mennesker til gengæld også betale forholdsvis mere i skat; det er det, der ligger i det progressive. Jeg vil gerne føje til: man må jo ikke glemme, hr. Glistrup, at en række af disse højt betalte mennesker, nemlig akademikerne, sagførerne, lærerne ved gymnasieskolerne, ved universiteterne, får deres uddannelser betalt af samfundet og bagefter udbetalt højere lønninger. Skulle de så belønnes med at slippe billigere i skat, når de ikke betaler deres skat til tiden?

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Det er talmagi at sige, at den rige rektor slipper med 5 pct., hvor den fattige ismejerimand skal betale 9 pct., for hvor forsvinder de mellemliggende 4 pct. hen, de går jo ikke ned i rektorens lomme? De 4 pct. forsvinder simpelt hen ved, at de betales til skattevæsenet, så der er ikke den fordel, som hr. Bernhard Baunsgaard bilder sig ind. Hvordan man end vender eksemplet, er det syns-